

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **Ing. J. L.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25, o starobní důchod, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 28.2.2006, č.j. **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 28.2.2006 výše uvedeného čísla byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění s odůvodněním, že nárok na starobní důchod žalobci nevznikl, protože nezískal potřebných 10 roků v I. AA kategorii. Dle dokladu v této kategorii získal pouze 3 roky a 331 dní. Nadále mu náleží částečný invalidní důchod.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal včas žalobu ze dne 3.5.2006, v níž namítal, že v I. AA pracovní kategorii odpracoval 10 roků, ale jeho zaměstnavatel skutečný stav evidence odpracované doby v I. AA pracovní kategorii zakryl stavem formálně právním tím, že funkci, kterou zastával, nazývá v různých obdobích odlišně, čímž se snažil zakrýt skutečnou evidenci jím odpracované doby na pracovišti se stálým pracovištěm v podzemí, tedy v I. AA pracovní kategorii.

Dále uvedl, že k ČSUP nastoupil 1.8.21975, a to k Výstavbě dolů uranového průmyslu n.p. závod I. kde vykonával mistrovské funkce. Od 6.6.1997 pracoval až do 31.3.1981 u Uranových dolů Dolní Rožínka o.z. ve funkci mistra na závodě Rožná II., která byla zařazena do I. AA pracovní kategorie. Od 1.4.1981 byl povýšen do funkce, která byla nazývána a označovaná v dokumentech Uranových dolů jako hlavní mechanik. Tato funkce byla v různých obdobích nazývána různě, ale její obsah byl stále stejný, stále vykonával svoji práci ve stejné kanceláři a řídil stejný kolektiv spolupracovníků. Pracovní náplní této funkce byla organizace a řízení výroby a údržby na svěřených těžebních a přípravných pracovištích v dole. Řízení a odpovědnost za udržování strojního zařízení v provozu schopném stavu v dole, což odpovídá pořadovému č. 7 v seznamu zaměstnání 1. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm podzemí v hlubinných dolech dle přílohy č. 2 nařízení vlády ČSSR č. 117/1988 Sb. Po celou dobu přímo řídil práci mistrů strojní a elektroúdržby v dole a v jejich nepřítomnosti je zastupoval na základě rozhodnutí Obvodního bánského úřadu na základě udělení výjimky pro prohlídky těžních zařízení na dole Rožná II a v této pozici přímo řídil práci důlních zámečníků se všemi právy a povinnostmi.

Pod pořadovým číslem 9 v seznamu zaměstnání 1. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v Hlubinných dolech dle přílohy č. 2 nařízení vlády ČSSR č. 117/1988 Sb., je uvedena profese vedoucí úseku (pole), vrchní mistr (naddůlní) a v popisu pracovní činnosti je uvedeno – komplexní řízení bánského úseku v dole a přímé řízení práce revírníků a mechaniků úseku v dole, přičemž vrchní mistr přímo řídil pouze práci revírníků a práci mechaniků nikdy neřídil a přesto této profesi je přiznána I. AA kategorie. Práci mechaniků vždy řídil hlavní mechanik a tito byli začleněni do jím řízeného útvaru a profesi hlavního mechanika podle vnitřních předpisů ČSUP preferovaná I. AA pracovní kategorie přiznána není, což je zřejmě v rozporu s nařízením vlády č. 117/1988 Sb. – přílohy č. 2.

Vzhledem k tomu, že žalobce je přesvědčen, že vykonával činnost zařazenou do I. AA pracovní kategorie, neboť ji vždy vykonával a před provedením změny i po provedení změny v zařazení do kategorií trvá na tom, že vždy se v jeho případě jednalo o útvar hlavního mechanika a jeho výkon práce ve funkci byl výkonem se stálým pracovištěm v podzemí. Odkázal také na rozsudek Okresního soudu v Příbrami, č.j. 9C 234/89 – 123 ze dne 31.10.1991, který řešil obdobný případ, jako je věc žalobce.

Jelikož je přesvědčen, že mu vznikl nárok na starobní důchod a nebyly dány důvody k zamítnutí jeho žádosti, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25.5.2006 uvedla, že žalobce s podáním žaloby nepředložil žádné nové důkazy, které by prokázaly zamítnutý nárok. Za zařazení vykonávané práce do příslušné pracovní kategorie odpovídá zaměstnavatel. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když do osobního listu důchodového zabezpečení uvedla pouze tu dobu odpracovanou žalobcem v I. AA pracovní kategorii, která je potvrzena na evidenčních listech důchodového zabezpečení. Pokud žalobce prokáže další dobu pojištění

v uvedené kategorii, žalovaná ve věci znovu rozhodne. Za současného stavu navrhl zamítnutí žaloby.

U jednání dne 9.10.2006 žalobce setrval na své žalobě, dále uvedl, že od roku 1977 do roku 1990 pracoval v I. AA kategorii, i když došlo ke změně názvu funkce. Obsah jeho práce se nezměnil, naopak jeho práce odpovídala pořadovému číslu 7 v seznamu zaměstnání v I. pracovní kategorii v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí dle přílohy č. 2 Nařízení vlády č. 117/88 Sb. Všem jeho podřízeným i hlavnímu energetikovi byla přiznána I. AA kategorie i když v jeho pracovní náplni bylo nejen tyto podřízené pracovníky řídit ale je i zastupovat. Z toho vyplývá, že jeho výkon ve funkci hlavního mechanika byl výkonem se stálým pracovištěm v podzemí. Dále opětovně poukázal na soudní spisy Okresního soudu v Příbrami sp. zn. 9C 234/89 a 8C 6/89, z nichž vyplývá, že při hodnocení obdobného problému znalce bylo potvrzeno, že žalobce v těchto věcech vykonávající funkci hlavního energetika, plnil podmínky pro přiznání I. AA kategorie. Tím žalobce dokazuje, že v celém koncernovém podniku platila stejná systemizace a tím jsou jeho námitky oprávněné.

Zástupce žalované uvedl, že za zápis do evidenčního listu odpovídá zaměstnavatel a žalovaná se nebrání při prokázání jiných skutečností provést další zápočet do I. AA kategorie při prokázání těchto skutečností.

Žalobce dále uvedl, že žalovaná k jeho problému přistupovala zcela formálně, neboť uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že mu nadále náleží částečný invalidní důchod, který on nikdy nepobíral a nepobírá. Předpokládal, že všechny skutečnosti uváděné žalobcem žalovaná přezkoumá a ověří si, že v požadovaném období vykonával funkci odpovídající pořadovému číslu 7, dle přílohy č. 2 Nařízení vlády č. 117/88 Sb., a setrval na tom, aby žalovaná event. vyslechla svědky, kteří potvrdí, že v této kategorii pracoval.

Soud vyhlásil ve věci usnesení ze dne 19.10.2006, kdy řízení přerušil do pravomocného rozhodnutí v řízení o obsahu evidenčních listů mezi žalobcem a Okresní správou sociálního zabezpečení ve Žďáře nad Sázavou dle § 6 odst. 4 písm. a), bod 3 zák.č. 582/1991 Sb.

Z písemného vyjádření Krajské správy sociálního zabezpečení pro kraje Vysočina ze dne 16.1.2007 a 13.2.2007 bylo zjištěno, že OSSZ nedisponuje zákonným zmocněním k rozhodování sporu o správnost zápisu do evidenčních listů důchodového pojištění pokud tyto evidenční listy byly zaměstnavatelem vyhotoveny za období před 1.1.2004 a spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem ohledně obsahu evidenčních listů může rozhodnout pouze soud.

Žalobce požádal o prodloužení lhůty přerušení řízení do doby rozhodnutí v této věci soudem, neboť žalobce hodlal v soudním řízení občanskoprávním s jeho zaměstnavatelskou organizací dosáhnout změny zápisu v evidenčních listech.

Do dne 29.4.2013 žalobce úspěšný v občanskoprávním řízení nebyl a s ohledem na délku věci Krajský soud v Brně – správní úsek bylo ve věci samé rozhodnuto. K tomuto přistoupil soud na základě sdělení žalované ze dne 26.4.2013, kterým žalovaná sdělila, že ve

správním spisem se nachází evidenční list důchodového pojištění zaměstnavatele Diamo o.z. ze dne 19.1.2006, doručený do ČSSZ dne 7.2.2006, z něhož vyplývá, že žalobci zřejmě vznikl nárok na starobní důchod v 55-ti letech věku, protože v I. AA kategorii uran a I.A uran odpracoval celkem 4 927 dnů, tj. 13 roků a 182 dnů.

Soud provedl šetření v dávkovém spise žalobce vedeným žalovanou. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce si podal dne 19.10.2005 opakovanou žádost o starobní důchod s tím, že přiznání tohoto důchodu požaduje od 19.10.2005. V dávkovém spise se nachází i evidenční listy důchodového zabezpečení i potvrzení zaměstnavatele žalobce, Diamo, s.p., odštěpný závod GEAM, Dolní Rožínka, že žalobce byl v organizaci zaměstnán od 6.6.1977 do 31.12.1990 a že počet kalendářních dní ve vybraném zaměstnání k I. AA pracovní kategorii činil 1.426 dnů a pod druhem činnosti podle názvosloví a pořadového čísla pracovníka organizace v rezortním seznamu vykonával funkci mechanika. Nejvyšší přípustná expozice byla do 31.12.1990 a v podzemí bylo odpracováno 2 171 směn. Z dalšího potvrzení o skutečnostech rozhodných pro vznik nároku na starobní důchod poskytovaný podle nařízení vlády ČSFR ze dne 30.11.1990 o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům bylo zjištěno, že tatáž organizace potvrzuje dobu zaměstnání od 6.6.1977 do 31.5.1993 s tím, že žalobce vykonal 2 094 dnů ve vybraném zaměstnání v I. AA pracovní kategorii v pracovní činnosti dle rezortního seznamu – mechanik. Výkon vybraného zaměstnání v hornictví skončen 31.12.1990. Žalobce také od 1.1.1991 pobíral zvláštní příspěvek horníkům dle zákona č. 98/87 Sb., ve výši 1.900,-Kč dle potvrzení k výplatě zvláštního příspěvku horníků ze dne 12.10.2005. K zastavení jeho výplaty došlo ke dni 22.11.2005 z důvodu starobního důchodu.

Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 1.12.2005 bylo zjištěno, že žalobci byla uznána doba v I. pracovní kategorii od 1.8.1975 do 31.5.1977, dále od 1.1.1981 do 31.12.1981, ale v délce 275 dnů (v témže období tj. od 1.1.1981 do 31.12.1981, je zde uvedeno 90 dnů v kategorii AA uran – 55). Dále v I. kategorii je uznána doba od 1.1.1982 do 31.12.1985 tj. v délce 1461 dnů a od 1.1.1986 do 31.12.1986. Dále v I. kategorii je uznána doba od 1.1.1987 do 31.12.1989 v délce 1096 pracovních dnů a od 1.1.1990 do 31.12.1990 v délce 334 dnů vše v I. kategorii. Období od 1.1.1990 do 31.12.1990 v délce 31 dnů zaměstnání AA uran – 55. V této kategorii je také uznána doba od 6.6.1977 do 31.12.1978 v délce 574 dnů a od 1.1.1979 do 31.12.1980 v délce 731 dnů. Doba od 1.1.1981 do 31.12.1981 je v délce 90 dnů také v AA uran – 55. Celkem, i dle osobního listu důchodového pojištění žalobce odpracoval v I. AA kategorii 1 426 dnů a v I. A kategorii 3 836 dnů.

Z evidenčního listu důchodového pojištění ze dne 19.1.2006, který žalovaná obdržela 7.2.2006 vyplývá, že žalobce ve III. kategorii odpracoval 761 dnů, v I. AA kategorii 1 426 dnů a I. A kategorii 3 501 dnů.

Soud na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba žalobce je důvodná. Jak je výše citováno, bylo zjištěno, že je rozpor v počtu odpracovaných dnů v I. AA kategorii uvedené v osobním listu důchodového zabezpečení a také v evidenčním listu vyhotoveným zaměstnaneckou organizací žalobce posledně citovaným, tj. ze dne 19.1.2006. Je prokázáno, že žalobce nastoupil do zaměstnání k organizaci Diamo, s.p. 6.6.1977 a jeho pracovní poměr končil 31.1.1993, kde odpracoval v I. AA kategorii uran 1426 dnů a v I. A kategorii 3 501 dnů

a že pracoval v podzemí. Soud dále poukazuje na to, že v některých evidenčních listech se liší i doba ukončení pracovního poměru.

V dané právní věci jde o posouzení, zda žalobce splnil podmínky pro mimořádné poskytnutí starobního důchodu podle nařízení vlády ČSFR č. 57/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům. Podle § 1 odst. 1 uvedeného nařízení vlády toto nařízení upravuje podmínky mimořádného poskytování starobního důchodu občanům, kteří vykonávali vybraná zaměstnání v hornictví, byli zaměstnáni nejméně 25 roků a dosáhli věku 50 let do 31.12.2000. Podle odst. 2 tohoto ustanovení vybranými zaměstnáními v hornictví se pro účely tohoto nařízení rozumějí zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm v hlubinných dolech uvedená pod č. 1 – 7 a 11 v příloze č. 2 nařízení vlády ČSFR č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení.

Podle § 2 odst. 2 výše citovaného nařízení občan uvedený v § 1 odst. 1 má nárok na starobní důchod též, jestliže

- a) byl zaměstnán nejméně 10 roků ve vybraných zaměstnáních v hornictví v uranových dolech,
- b) překročil nejvyšší přípustnou expozici,
- c) skončil výkon vybraného zaměstnání v hornictví v uranových dolech do 31.12.1990 v souvislosti se snížením nejvyšší přípustné expozice.

Nařízení vlády č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení ve svém § 1 odst. 2 stanoví, že zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech jsou zaměstnání uvedená v příloze č. 2 tohoto nařízení. V příloze 2 je pak uveden seznam zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech. Z potvrzení o skutečnostech rozhodných pro vznik nároku na starobní důchod poskytovaný podle nařízení vlády ČSFR ze dne 30.11.1990 o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům vyplývá, že žalobce odpracoval 6.6.1977 do 31.12.1990 1 426 kalendářních dnů v I. AA pracovní kategorii a druh činnosti zařazen dle rezortního seznamu vykonávali jako mechanik. Nejvyšší přípustná expozice trvala do 31.12.1990 s tím, že v podzemí bylo odpracováno 2 171 směn a výkon vybraného zaměstnání končil 31.12.1990. Z dalšího potvrzení vyplývá, že žalobce vykonával od 6.6.1977 do 31.5.1993 2 094 dnů v činnosti dle rezortního seznamu – mechanik.

Z nařízení vlády č. 117/1988 Sb., z přílohy č. 2 seznamu zaměstnání I. pracovní kategorie pod bodem 7 se jedná o výkon práce mechanik – elektromechanik úseku, revírník, mistr důlní, vrtmistr, směnový technik, mistr strojní elektroúdržby v dole. Dle soudu lze konstatovat, že žalobce vykonával nadále činnost jako mechanik v hlubinných dolech a jeho práce v I. AA kategorii takto byla ohodnocena. Lze tedy konstatovat, že v I. AA kategorii lze dovodit, že žalobce vykonával kategorii zaměstnání uvedenou v příloze č. 2 výše citovaného nařízení vlády č. 117/1988 Sb. Žalobce sám uvádí, že činnosti mechanika nejenom řídil, ale také i vykonával a že žalobci vznikl nárok na starobní důchod v 55-ti letech věku, protože

v I.A kategorii uran a I. AA uran odpracoval celkem 4 927 dnů, tj. 13 roků a 182 dnů a podmínky pro přiznání starobního důchodu tedy plní. Konečně sama žalovaná tyto skutečnosti dodatečně přiznala.

Je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 1, 3, 4, 5 s.ř.s.).

Vzhledem k tomu, že soud zjistil, že žalovaná vycházela ze skutkového stavu, který byl v rozporu se spisy, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrací žalované k dalšímu řízení, kde zavázal žalovanou, aby ve věci opětovně rozhodl o žádosti žalobce a přiznala mu starobní důchod v souladu s podanou žádostí o starobní důchod. Toto rozhodnutí řádně zdůvodní s tím, že přihlédne k okolnostem a právním předpisům vztahujícím se k nároku žalobce na hornický starobní důchod. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že soudní řízení bylo přerušeno a v té době neběží žádné lhůty, žalovaná rozhodne ke dni podání žádosti žalobce ze dne 19.10.2005.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce náklady řízení nepožadoval, žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší ze zákona, proto soud rozhodl tak, že je žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně